

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Bla j, Jud. Târnava-mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 6 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Criza sufletelor

Nepăsarea religioasă și criza din zilele noastre — Invățăminte dela Zecheiu

De Părintele Iullu

Otind evanghelia din 22 Ianuarie, așa-numita evanghelia a lui Zaheiu, trebuie să recunoaștem că nu mai suntem, nici pe departe, asemenea lui Zaheiu.

Acesta era mai marele vameșilor, așadară un fel de ministru de finanțe în Iudeea. Era așadară domn mare și mai era și bogat. Cu toate acestea, auzind atâtea despre Isus, a căutat să-l vadă. Oricât a încercat însă, nu a isbutit, fiindcă era mic de stat. Oblicind deci, pe unde are de gând să treacă Isus, a alergat înaintea lui și, fiindcă era mic de stat, s'a suit într'un smochin, ca să-l vadă.

Noi nu suntem nici miniștri, nici nu știu ce bogăți, și cu toate acestea, oricâteori am auzit vorbindu-ni-se despre Isus, nici în cale nu i-am ieșit, nici în smochin nu ne-am suit, ca să-l vedem. Dar nici nu era de lipsă, fiindcă la noi nu vine numai odată la an Domnul, nici numai odată în viață ca la Zaheiu, ci stă pururea în mijlocul nostru, pe altarele noastre și în bisericile noastre, iar noi cu toate acestea nici grija nu i-o avem.

Cu adevărat, câtă nepăsare între credincioșii noștri de astăzi! Neamul nostru era, până bine de curând, unul dintre cele mai religioase și mai cucernice neamuri ale lumii. Astfel ne cunoșteau popoarele conlocuitoare din Ardeal, Banat, Bucovina și Basarabia, și tot de așa ne cunoșteau și popoarele străine. Oricâte ori au venit pe la noi străinii, nu au pregetat să constate că mai rar să vezi un popor atât de cucernic ca al nostru. Aceasta o citim în toate cărțile și scrierile străinilor despre noi.

Dovadă că nici un popor n'a avut atâtea biserici și mai ales atâtea mănăstiri ca poporul nostru. Dovada cea mai bună apoi e că la nici un popor preoțimea n'a fost atât de alipită de popor și cu adevărat părinte al poporului, ca la noi.

Astăzi, o astăzi, numai în părțile de miazănoapte ale Ardealului și în cele de munte ale țării mai e poporul alipit de biserică și de preoți, în celelalte părți se simțeste, s'o spunem cum e, tot mai mult înrăurirea bolșevismului, poporul nostru a început a se cam bolșeviza. Bisericile sunt goale, poporul nu mai are

grija preoților, abea ici-colea mai este câte un sat unde oamenii jertfesc câte ceva pentru biserică.

Nu voiu uita cât trăiesc, cum am ajuns, într'o Duminică din vara anului trecut, într'un sat de pe Secaș. Ulițele erau pline de cară, în cari aduceau oamenii fân și cucuruz verde dela câmp, oamenii cei mai mulți neînbrăcați de sărbătoare și adunați în povești într'o gură de uliță. În biserică preotul făcea, în niște odăjdii rupte și murdare, sf. liturghie, având în biserică pe cantorul, crâșnicul, 4 bărbați și 6 muieri. Atât! Am intrat în biserică, am ascultat sf. liturghie și m'am rugat cu sufletul măhnit, pentru întoarcerea către Dumnezu a acestor suflete bolșevizate.

Și dacă a venit la locul acela, căutând Isus, l-a văzut și a zis: »Zahee, grăbește de te pogoară, căci astăzi în casa ta mi-se cade să rămân» (Luca 19, 5).

Acuma înțeleg, Doamne, pentru că ne merge de o vreme încoace atât de rău! De sigur că dacă nu suntem curioși de tine, dacă nici că ne pasă că Tu ești veșnic între noi, dacă nu numai că nu ne urcăm în smochin, dar nici până în dealul bisericii nu mergem, ca să-ți mai dăm barămi din când în când vreo bună ziua, o, atunci nu mă mir că nu Te cobori în inimile noastre, că nu Te sălășluești întru noi. Cum să te sălășluești, cum să ne cercetezi Tu pe noi, dacă noi nice grija nu Ți-o avem?

Zaheiu, auzind acestea, grăbindu-se s'a pogorit și l-a primit pe dânsul bucurându-se (Luca 19, 6), pe când noi nepăsătorii am trecut și trecem pe lângă el, nici pălăria din cap ridicându-ni-o, decum închinându-ne, și atunci bine înțeles că nu-l simțim nici căldura inimei, nici șoaptele buzelor, nici graiurile gurii lui.

Iară Zaheiu stând a zis către Domnul: »Iată, jumătate din averea mea o dau săracilor; și de am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit» (Luca 19, 8) La noi, cui să-i treacă prin gând așa ceva? Cine dintre bogății țării, ai capitalei, ai orașelor și satelor s'a gândit la așa ceva? De aceea sunt la noi atâția săraci și năpăstuiți, de aceea e în țara aceasta bogată atâta mizerie și sărăcie.

Zis-a către el Isus: »Astăzi s'a făcut mântuire casei acesteia, pentru că și acesta fiul lui Avram este» (Luca 19, 9). — Ce bine ar fi, ce minunat și neîntrecut, dacă ne-ar spune Isus și nouă aceste cuvinte! Facă-se odată mântuire și casei sufletului nostru, deslege-se acest suflet de cătușele satanei, despartă-se de bogățiile și interesele lumii acesteia și împreuneze-se cu Hristos, așa dupăcum în botez a făgăduit. Și până atunci n'are să fie nici mântuire, nici fericire în casa sufletului nostru.

»Căci a venit Fiul omului să caute și să mântuiască pe cel ce era pierdut» (Luca 19, 10). — Iată în sfârșit o mângâiere pentru noi rătăciții și răzvrățiții! Adecă pentru noi, ceice eram și suntem pierși, a venit Fiul omului mai întâi, să ne caute și apoi să ne mântuiască.

Să ne lăsăm să ne afle și să ne dăm bine seama că bolșevismul zilelor noastre nu va trece, până nu ne vom schimba noi înșine sufletește. Iară schimbare adevărată numai prin supunerea noastră legii blânde a lui Isus e cu putință.

Ungurii se înarmează pe furis.

Se știe că Ungurii, Nemții și celelalte popoare învinse în războiul mondial n'au voie să aducă în țară la ei mai multe arme decât le dau voie aliații. Cu toate acestea ei fac ce pot și se înarmează. Ungurii sunt ajutați mai ales de italieni, care îi numesc pe Unguri „frați“, atâta e de mare dragostea între urmașii lui Atila și ai lui Traian. Acum s'a aflat un tren cu 40 de vagoane de puști și mitraliere, venind din Italia, spre Ungaria. Să-și aducă Ungurii arme numai că la război și așa întorc spatele și le lasă celor care se știu lupta cu ele.

Spaniolii nu mai încap nici de clopote.

Gazeta noastră a adus regulat știri din Spania, unde biserică Domnului este tot atât de prigonită ca în Mexico și Rusia. Aflăm acum din gazetele mari că conducătorii de astăzi ai Spaniolilor și-au pierdut orice cumpăt și judecată. În ura lor față de tot ce este bisericesc, au pus dare până și pe clopote. Ori de câte ori se trage clopotul, biserică respectivă trebuie să plătească câte o dare de 100 pesete (ban de argint cari înainte de război erau egali cu Lei noștri). Chiar și pentru trasul clopotelor în cursul sfintei liturghii se plătește dare către stat, așa că bieții catolici spanioli trebuie mai întâi să adune bani dela credincioși, și numai după aceea să tragă clopotele. Tot în legătură cu aceasta citim, că spaniolii și-au aprins și nimicit până acum 131 biserici.

P. C. V. Maria șterge sudorile de pe frunțile fiilor Ei

(După P. Kasimir Riedl S. I.)

De multe ori am văzut, cum o mamă șterge sudorile de pe fruntea copilului ei și i-e milă de el, văzându-l cum muncește cu atâta trudă și sforțare. Ca și o mamă bună, tot astfel și Fecioara Maria, văzând munca și osteneala noastră, ne șterge bobii de sudoare de pe frunțile noastre trudite și ne numără fiecare bob de lacrimă ce se scurge din ochii noștri.

Cu mulți ani înainte, scrie un om foarte învățat, fiind la o adunare într-o sală mare, m'am interesat de rostul acelei întruniri și am aflat dela un om vrednic de toată încrederea, care mi-a spus, că muncitorilor le aduce munca nu numai bucurie, ci oboseala lor o ușurează împrejurarea aceea, că munca le aduce și un folos, câștig material. În Franța într-o mănăstire s'a întâmplat un caz, cunoscut mai târziu în toată țara și acest caz e vrednic de a fi crezut, fiindcă l-a povestit un om, care l-a văzut cum s'a petrecut, un om, care mai târziu a trăit într-o slujbă înaltă în țara lui. Călugării erau tocmai ocupați cu aratul, erau chiar ei și fiindcă era foarte cald, de aceea bobii de sudoare au format părălașe pe fețele lor trudite.

Spre seară s'au reintors în mănăstire, au cinat, iar după ce și-au rostit rugăciunile de seară și-au plecat capetele lor spre odihnă. A venit mai apoi și ultimul călugăr, care a plătit muncitorilor, cari lucrase în altă parte a

moșiei mănăstirești. Acesta însă a găsit ușa dormitorului încuiată și fiindcă n'a voit să mai trezească din somn pe tovarășii lui călugări, de aceea s'a dus într-o odăie din curtea economică, unde s'a culcat pe o laviță, punându-și pale sub cap în loc de perină. Încă nu adormise, când a văzut în odăie o fecioară, însoțită de alte două fete, și l-a întrebat pe acest călugăr: „Dormi?” — iar el i-a răspuns: „nu!” „Tu ce cauți aici, și contrar legilor noastre mănăstirești, cum de-ai îndrăznit să vii aici?” — Fecioara i-a răspuns astfel: „Eu sunt Maria, căreia îi aparții tu, mănăstirea noastră întregă și tot ce este aici este proprietatea Mea”.

În mână avea un vas de sticlă, din care se răspândea un miros plăcut și parfumat, și astfel vorbi mai departe: „Am văzut pe câmp pe fiilii mei și am adunat în acest vas bobii lor de sudoare și aceste sudori Mie și Fiului Meu ne sunt nespuse de plăcute și aduc cu ele o răscumpărare bine meritată”. Călugărul o întrebă: „O, mult milostivă Stăpâna noastră, pentru ce prețuiești așa de mult munca noastră pe care noi o săvârșim nu atât din supunere, cât mai vârtos din lipsă și pentru de a ne agonisi pâinea cea de toate zilele”.

Cea mai sfântă dintre Fecioare astfel răspunse: „Dar tu nu știi oare, că și imbelșugarea își are pedeapsa, iar lipsa își câștigă cununa răsplătirii, așa dară ori lucrați de bunăvoie, sau din lipsă, totul îl faceți mie și eu primesc și vă răsplătesc munca voastră”. — Zicând acestea au dispărut, iar călugărul a ațipit și a adormit în credință, speranță și iubirea creștinească.

Dimineața printre lacrimi de bucurie a povestit cele văzute și auzite, atât starețului cât și celorlalți tovarăși de ai lui. S'au bucurat cu toții și au început să mărească acum cu mai multă tărie și sârguință spre mărirea lui Dumnezeu și întru onoarea Prea Curatei Fecioare Maria.

O, câtă mângăere și bucurie vă aduce împrejurarea aceasta vouă, celor cari cu sudoarea feței voastre muncind la câmp vă câș-

tigați bucățița de pâine și vă osteniți în casa și grădina voastră și în mijlocul copiilor voștri, iar Prea Curata Fecioară Maria vă adună toți bobii de sudoare, cari se preling de pe fețele voastre oboșite. Și ce să vă spun oare despre lacrimile suferințelor noastre? Dacă Prea Curatei Vergură Maria îi sunt dragi sudorile muncii voastre, pe cari le stoarceți pentru preamărirea lui Dumnezeu, atunci ce să zic despre lacrimile voastre? Ce miros plăcut și sublim împrăștie ele?! Cu câtă grijă le adună Prea Curata Fecioară, pentru-ca să nu să piardă nici una dintre ele! Câtă pagubă aduc după ele lacrimile acelea, cari se varsă în ch'p de tânguire și nu ajung în vasul P. C. Fecioare Maria, ci cad pe pământ și ce e mai mult, atrag după ele pedeapsa lui Dumnezeu. Ce să zic apoi despre acelea dureri pe cari voi le stoarceți petrecând prin cârciumi sau la jocuri? Oare le strânge și pe acelea P. C. F. Maria? Cui le dăruiești sudorile acelea? La întrebarea aceasta să răspundă acum conștiința!

Dacă voești, ca sudorile să fie plăcute Prea Curatei Fecioare Maria și să împrăștie în jurul lor un miros plăcut, atunci să le imbiți dinainte lui Isus și P. C. F. Maria toate sudorile acelea, pe cari le storci în decursul muncii tale de toate zilele și atunci sudorile tale se vor uni cu sudorile de sânge pe cari le-a asudat Isus în grădina Getsemani, iară lacrimile tale se vor uni cu lacrimile pe cari le-a vărsat Fecioara îndurerată, stând lângă crucea lui Isus, ridicată pe muntele Golgota. P. C. F. Maria va șterge atunci lacrimile tale în ceriu.

Dacă tu din depărtări mari te duci la biserică și dacă acolo, fiind adunată lume multă, e prea cald și tu asuzi, să știi atunci, că P. C. V. Maria și-a numărat toți picurii de sudoare, cari îți vor fi fie spre folos în ceriu. Sudorile acelea însă, pe cari tu le verși în diferite fapte rele și jocuri netrebnice, nu îți le va număra P. C. F., ci altcineva și nu îți vor folosi spre a ajunge în ralu și spre a te mântui, ci spre a ajunge în iad și în osânda vecinică.

Foia „UNIRII POPORULUI”

Un erou din 1848

Protopopul Ștefan Moldovan din Mediaș
(urmare) de Dr. Coriolan Suciu

Această constătuire s'a continuat după masă, la liceu. Bătrânii, mai cumiși și mai potoliți, propuneau să se adreseze cereri către împăratul, către guvern și dietă, în cari să se pretindă drepturi pentru Români. Tineretul zvăpăiat însă — care era și el de față la acest sfat național — și-a spus părerea prin glasul clericului de anul al III-lea: Eliseu Todoran, în felul următor: „Noi nici să cerem, nici să pretindem, ci să luăm ce este al nostru”¹⁾.

Tinerimea școlară fusese atât de însuflețită încât, după cum ne spune un martor ocular, Vasile Moldovan — pe atunci teolog în anul al III-lea și care, izbuenind revoluția, deveni prefect de legiune, — nu mai puteau nici mânca, nici dormi, nici studia, ci mistuiți de focul însuflețirii de neam, ar fi dorit ca cineva să-i conducă pe câmpul de bătaie și să cucerească cu ei o parte din lume²⁾.

Blăjenii, prin avocatul episcopesc Ioan Bârlea, se pun în legătură cu cei vre-o 30 de canceliști dela Tabla regească din Târgu-Mureș,

pentru a-i pune în curent cu cele desbătute la Blaj.

În același timp, marele exilat dela Blaj, Simeon Bărnăuțiu, care acum urma dreptul la Academia săsească din Sibiu, priveghea și chibzuia ce e de făcut privitor la soarta Românilor.

Prin două proclamații, trimise din Sibiu în toate părțile Ardealului, el arăta care trebuie să fie ținuta Românilor în marea răfuială a națunilor, care se anunța și pe pământul Transilvaniei.

Alături de Blaj, Sibiu, Târgu-Mureș, Cluj și alte orașe din Ardeal, lucra și Mediașul protopopului unit Ștefan Moldovan, pentru izbândirea dorințelor Românilor, pentru apărarea libertății și pentru autonomia națională.

Ștefan Moldovan în preajma adunării de pe Câmpul Libertății.

Auzind de cele petrecute la Budapesta, Ungurii și Sașii din Ardeal, către sfârșitul lunei Martie au început să se înarmeze și să-și formeze gărzii naționale.

Pentru Unguri semnalul se da dela Cluj, iar pentru Sași dela Sibiu.

Mediașul, fiind aproape de Sibiu, primea repede ordinele venite dela Universitatea națunii săsești de acolo.

Pregătirile Sașilor din Mediaș le cunoaștem din scrisoarea protopopului Ștefan Moldovan din 29 Martie (17 c. v.), adresată episcopului Lemeni la Blaj.

Iată ce spune el: „Lucrurile mari și minunate, ce le eșteptuesc (indeplinesc) neamurile și de sub schiptrul austriac pentru libertate,

egalitate și frățietate, au băgat o frică și în Sașii de aici, amestecată cu o grea răutate asupra neamului nostru”.

Amintește apoi că Sașii și-au adus arme pentru garda națională, iar pe Români i-au poștit ca în timp de primejdie să țină cu Sașii. — Pe el și pe „dascălul”, peste noapte i-au păzit doi „domni de magistrat” (dela primărie) cu două „slugi de poliție”. — Aceasta probabil din motivul că au început să se răspândească vești printre Sași „cumcă Românii vreu să se scoale asupra Sașilor, batărcă ei innocentissimi (cu totul nevinovați) nu știu nimica de aceasta”³⁾.

Fiind el și Românii din Mediaș îngrijorați de aceste stări de lucruri, cari nu pot fi privite cu nepăsare, cer sfatul episcopului dela Blaj și întreabă că nu ar fi cu cale ca aceste lucruri să se facă cunoscute la „Locurile Inalte”, pentru a fi „antidotum (contra venin, leac) asupra primejdiilor, pe cari o circumscripție săsească le-ar fese” — „spre înegrirea caracterului românesc” și ca „techne” (uneltiri) și „pregătiri pentru lucruri triste”³⁾.

Universitatea Națunii săsești, în 30 Martie 1848, prin ordinul No 443 provocase pe Sași să se înarmeze pentru apărarea stăpânirii.

La primirea acestui ordin, „magistratul” (primarul) Mediașului a luat măsuri pentru conscrierea tuturor cetățenilor proprietari, fără deosebire de naționalitate³⁾.

¹⁾ A se vedea textul în întregime în lucrarea mea: Cum a fost pregătit 3/15 Mai 1848. Blaj, 1925, p. 16—17.
²⁾ Tot acolo, p. 17.
³⁾ Revista „Transilvania” pe 1875, Brașov. Fostul prepozit Ștefan Moldovan din Lugoj: — „Extras din ziarul vieții mele dela 15 Martie 1848 până la 18 Ianuarie 1849”, p. 76.

¹⁾ Vasile Moldovan, Memorii din 1848—49. Brașov, 1896, p. 7.

²⁾ Tot acolo, p. 7—8.

— O, P. C. F. Marie! Privește spre sudorile noastre însângerate, pe cari noi le vârsăm în decursul muncii noastre! Vezi lacrimile noastre îndurerate și numără-le pe toate, pentru ca să nu dispară fără folos. Șterge lacrimile ochilor noștri și sudorile frunților noastre atunci, când noi vom plânge și vom lăcrima pentru păcatele noastre și vom lucra și vom osteni pentru mântuirea sufletelor noastre Amin.

Preot Valeriu Crișan

Adunarea foștilor voluntari din județul Târnava Mică

Despărțământul *Târnava Mică* al Uniunii foștilor voluntari români a ținut Duminică 15 Ianuarie adunarea generală în sala de gimnastică a liceului din Blaj. Intrunirea a fost impunătoare la număr. Au venit foștii luptători pentru desrobirea noastră din toate părțile județului; spre a-și spune păsurile și spre a asculta glasul înțelept al conducătorilor. Din nefericire însă aceștia nu s'au găsit la adunare, deși ea fusese pentru a treia oară convocată. La început a fost totuși Dl Dr Alexandru Măcelaru, fost vicepreședinte al despărțământului. D-șă, după ce deschide ședința, dă citire la două scrisori. Una a D-lui Aug. Frățilă președintele despărțământului, prin care cere amânarea adunării, iar alta a D-lui Dr. Zileru, subprefect, care demisionează din calitatea de președinte delegat al Uniunii dela Cluj. Apoi Dl Dr. Măcelaru raportează despre activitatea destul de redusă a vechiului comitet și cere alegerea unui comitet mai activ. D-șă părăsește adunarea. Rămân astfel numai voluntari soldați, caporali și subofițeri. Cu toate acestea se dă citire unei liste de membrii pentru comitet și după vre-o câteva discursuri prin care se arată greutățile de azi și cât de mult se simte lipsa unui conducător, adunarea se încheie lăsând un gol, o stare de descurajare în suflete. Și o întrebare, care așteaptă răspuns: Ude sunt conducătorii? **Raportor**

La data de 1 Aprilie 1848, directorul poliției din Mediaș, Friedrich Biederfeld, invită pe protopopul Ștefan Moldovan să vestească în biserică, credincioșilor săi, formarea gărzii naționale și să-i îndemne să între în această gardă toți cei cari au casă și moșie, sau cari sunt comercianți¹⁾.

La 2 Aprilie 1848, protopopul Moldovan încunoștiința pe episcopul Lemeni despre faptul acesta și totodată alături și o declarație a Românilor din Mediaș, în care ei cereau ca „drepturile noastre până acum apăsată să se reinvieze” și în care se stabileau condițiile pe lângă cari ei ar fi fost înclinați să între în garda națională.

Condițiile erau:

1. Să fie și Români reprezentați în dietă, în magistrat (primărie) și comunitate, după numărul sufletelor lor. — Aceasta în calitate de „fii credincioși ai Țării și în puterea drepturilor cetățenești”²⁾.

2. Să se împărțesească în proporție cu numărul sufletelor lor și bisericile, școlile și școlarii români, din veniturile de obște ale orașului.

3. Să se dea și parohilor români, pentru ținerea vieții lor cu cinste, „loc bisericesc” (porțiune canonică) din terenul comun, după cum au parohii evangelico-lutherani de acolo. — În schimb, ei declară că sunt gata a-și jertfi în orice clipă averea și viața pentru Înălțatul Împărat și pentru binele țării și că vor purta și pe mai departe toate poverile de obște ca și până acum.

¹⁾ Textul în nemțește, în Transilvania, 1875, p. 201.

Ciocnirea de trenuri de lângă București

Un tren personal prins pe linie de un accelerat. — Șase morți și peste treizeci răniți. — Multe vagoane zdrobite.

De un timp încoace se pare că drumul de fier este imblânzit și cumișit de a binelea, căci nu s'au mai întâmplat nenorociri cari să sburlească părul celor miloși. Dar numai se părea! Nenorocul a făcut ca tocmai în zilele trecute să se întâmple, chiar lângă gara Bucureștilor o ciocnire groaznică și înfiorătoare.

Marți dimineața — 10 Ianuarie — la ora 6, un tren personal care venea de la Timișoara, la câțiva kilometri de București, a fost oprit în drum din cauza ruperii unui semnal de alarmă de către o mână care a rămas necunoscută. La București, unde se întâlnesc toate liniile din țară, trenurile vin tot unul după altul. Astfel după personal avea să sosească în gară numai decât un accelerat care venia de la Timișoara. Cum personalul avusese și întârziere, cu cât s'a mai și oprit, a fost ajuns din urmă de accelerat, care aleiga în fuga lui nebună.

Deși mecanicul de la accelerat, când a văzut personalul în drumul său, a pus frâna (pedeca), totuși nenorocirea n'a mai putut fi ferită. Ciocnirea între cele două trenuri a fost atât de mare, încât locuitorii din apropiere, din marginile capitalei, au alergat cu miile, la sunetul ciocnirii și la vaetele celor răniți.

Șase morți și peste treizeci de răniți.

Fiind înștiințate autoritățile și oficiile sanitare, îndată au sosit la fața locului cei în drept a lua cuvenitele măsuri. Mecanicii și șefii trenurilor au fost ținuți la îndemâna judecătii, iar împiegatul de mișcare din stația B. M. a fost arestat.

De sub vagoane au fost scoși numai decât șase, morți între cari doi bărbați, două femei și un copil de doi ani. Cei răniți mai

greu, în număr de peste treizeci, au fost duși la mai multe spitale din capitală, iar cei răniți mai ușor au fost legați și doctoriți în gara București, fiind lăsați apoi liberi.

O mamă cu copilul în brațe

Cercetându-se trupurile schilodite ale celor morți s'au aflat multe lucruri cari au stors lacrimile celor curioși. Intre cele două femei ucise, *Maria Gâlceavă*, soția unui lucrător ceferist, ținea, și așa zdrobită sub greutatea vagonului, brațele strânse pe trupul crud, dar zdrobit și el, al copilului ei, Gheorghe de 2 ani. Se vede că biata femeie fiind gara aproape, stătea în gangul vagonului cu copilul în brațe, îngrijata fiind de imbulzeala ce va avea s-o întâmpine la coborîre.

Un soldat pe marginea nebuniei

De altă parte a sfărâmatelor vagoane, un soldat cu hainele pline de sânge, se plimbă, flueră și râde. Cine îl întreabă dacă a fost și el în trenul cu nenorocire el spune că da, dar a scăpat sănătos. Nu știe nimic decât că eșise pe treptele vagonului cu gândul să sară înainte de a intra în gară și că deodată a auzit o bubuitură și a simțit că zboară prin aer. Când s'a pomenit era acoperit de mai mulți inși răniți, din sângele căror i s'au înroșit hainele cu sânge. Soldatul tace, se uită la vagonul sfărâmat, își pipăie petele de sânge de pe haine, flueră și râde nebunește. Bietul om, nu i-a fost zdrobită carnea, dar s'guduirea prea mare, fără să-și dea el seama, l-a dus pe marginea nebuniei.

Cine sunt vinovații?

Autoritățile au început îndată cercetările pentru a se stabili cine sunt vinovații acestei nenorociri care a stins vieți, a schilodit atâtea

Protopopul cere dela episcop „un Părintesc sfat, cumcă oare bun le va fi acest răspuns și de cumva n'ar fi bun, sau ar trebui altmintrelea să te milostivești a-i îndrepta, ca să nu greșască”. — Aceasta cu atât mai vărtos fiindcă „în Mediaș precumpănește pusetura română mai pre sus ca într'alte orașe a Transilvaniei” și socotește că va fi de mare interes ca „ce se va zice la acest magistrat (primărie) să fie zis, cu atât mai mult, fiindcă ei sunt hotărâți aceasta și la Înalt(ul) Guberniu cu o comitivă (cerere) rugătoare, a o trimite”¹⁾.

La această scrisoare a sa, Moldovan mai alătură „un manifest în ton liberal”, care circula pe acolo, probabil una din proclamațiile lui S. Bărnăușu²⁾.

El face apoi unele observări referitor la felul cum scriu ziarele nemțești, cari sunt împotriva Unirii Ardealului cu Ungaria. — Spera că Înalta Curte (din Viena) „învăpăiată de spiritul dumnezeescii dragoste” îi va scoate și pe Români „din laț și din noroi”. De unirea cu Ungaria se teme și exclamă: „O de n'ar fi această unire continuarea mai imputerită și mai lățită a nefericitei pentru noi Unire a 3 (celor trei) națiuni din a. 1437)”³⁾.

Pe când sosea la Blaj scrisoarea protopopului Ștefan Moldovan, episcopul Lemeni trimitea preoțimei unite din Ardeal o circulară, făcută probabil la îndemnul guvernului din Cluj,⁴⁾

¹⁾ Tot acolo.

²⁾ Tot acolo.

³⁾ Arhiva Mitropoliei din Blaj, anul 1848.

⁴⁾ Lemeni fusese la Cluj, însoțit de Cipariu, pe la sfârșitul unei Martie. Vezi Papiu Ilarian, o. c., p. 74 și Dr. C. Suci, o. c., p. 8.

în care „amăsurat purtării de grije și priveghierei de care suntem răspunzători”, — spune episcopul —, da sfaturi preoțimei, cum să se poarte „în împrejurările critice, în care ne aflăm, ca nu cumva prin vorbe sau știri care de toate laturile, mai într'un chip, mai într'altul se lățesc, poporul Nouă încredințat sau în nepace și frică, sau la o nepresocotită și oarbă încumetare să se alunece”. Lemeni recomandă preoților să amintească poporului vorbele scripturii: „Să dăm Împăratului ce este a Împăratului” și cumcă „se cade să fim supuși Puteților mai înalte”. Deci să aștepte în pace hotărîrea guvernului, care are puterea de a face legi și să nu se cugete „că cu puterea să pot câștiga drepturile pe cari de mult le dorim”. Li sfătuiește să dea asigurări poporului că „după multă așteptare, cu bună seamă vom avea mângâiere, ușurare și drepturile, ce fieștecărei semănții fără distingerea națiunii și religiei într'asemenea se apromit-făgăduesc”. Drepturi — spune Lemeni — se pot câștiga numai cerând, pe calea legii, „iară pe altă cale nu fără temei ne putem teme, că în loc de a câștiga va să pierdem”¹⁾.

La 3 Aprilie (23 Martie calendar vechiu) Lemeni răspundea (cu scrisoarea Nr. 655) protopopului Moldovan. — Spunea că „în timp critic și neprevăzut ca acesta anevoe este a hotărî pe care cale să umblăm, ca și credință către Înaltul Tron, către Patrie și adevărată dragoste către compatrioți în acelaș timp să o adevărim, cât și Nația Noastră imprumutată

¹⁾ Circulara Nr. 641 din 2 Apr. (20 Martie calendar vechiu) 1848.

trupuri și minți. După cercetările amănunțite, s'a constatat că vinovații sunt mai mulți. Totuși vinovatul principal este împiegatul de mișcare din gara B. M., care deși dela București i-se spune că trenul personal n'a sosit, totuși, nefiind destul de atent, a dat drumul acceleratului spre gara București. El a și fost scos din slujbă imediat și dat pe mâna judecării, unde i-se va dicta pedeapsa cuvenită. Ceilalți vinovați ar fi, cel care a făcut să se oprească trenul personal, precum și conducătorii acestui tren cari deși știau că în urma lor trebuie să vie accelerat, totuși nu s'au gândit să facă semnele reglementare de oprire.

Pagubele produse

Dintre cele două trenuri cari s'au ciocnit mai mult s'a stricat cel de persoane. Lucrul se explică așa că acceleratul avea două locomotive mari și grele și acestea mai greu au putut fi aruncate de pe linie. Astfel acceleratul s'a sguduit odată bine dar, nu s'a răsturnat nici un vagon și nici n'a fost rănit nici unul din călătorii săi.

Trenul personal a fost însă aproape în întregime răsturnat, multe vagoane, fiind împinse, s'au urcat peste cele de dinaintea lor. În total s'au făcut pagube, la acest tren și la linie, peste două milioane și jumătate.

Desigur cei vinovați vor fi pedepsiți fiecare după vina lui. Până, una alta, însă, răniții cari vor rămânea schilozi toată viața, precum și familiile îndurerate, vor crede și mai mult că din când în când „drumul de foc” este și un „drum de jale”. N.

România a cumpărat două vapoare

Pentru ușurarea călătoriilor pe mare, România a cumpărat din Germania, două vapoare de călători, cari vor face drumul pe Marea Neagră.

Vădulele de război măritate au dreptul la penzie

Într'o hotărîre a Inaltei Curți de Casație din București, se spune că vădulele de război, cari s'au măritat a doua oră, au dreptul la penzie. În înțelesul acestei hotărîri, toate vădulele de război măritate, cari până acum n'au primit penzie, pot să umble să-și câștige dreptul de penzie.

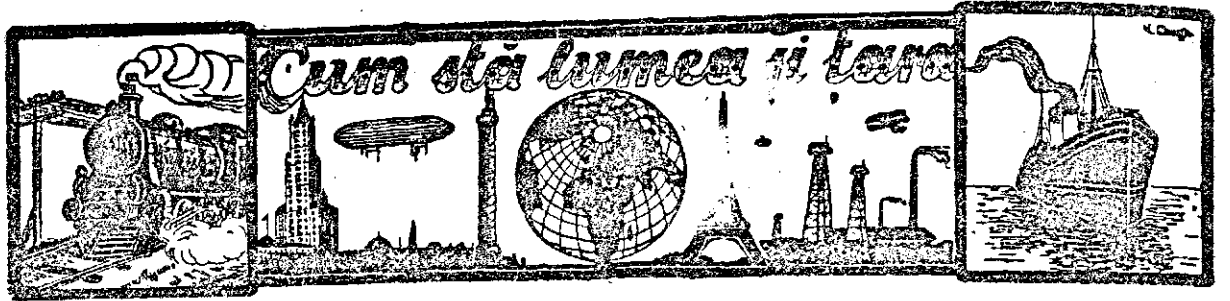
dragoste de către ceilalți și adevărată egalitate să o dobândească.

Episcopul recunoaște, că „timpul de a poftei (poffi) drepturile ce se cuvin unui cetățean și mădular a Patriei, adevărat acum este, numai că aceasta cu acela modru să se facă, cu care putem nădăjdui cum că vom dobândi sfârșitul”. Arată apoi ce îndrăznesc și ce nu îndrăznesc să ceară celelalte naționalități.

„În rândul limbei — spune episcopul Lemeni — lucrul e hotărât, ca diplomatica limbă cea unguerească să fie, însă fieștecare Nație între sine a întrebuița limba, care au sub-o cu laptele maică-sa, și aceiași a-o cultiva, nu se împedecă”.

Sașii însă — spune Episcopul — s'au împotrivit la recunoașterea limbei unguerești de limbă diplomatică, ceea ce a adus înăsprirea relațiilor dintre ei și celelalte două nații privilegiate (Ungurii și Săcuii), dar „Slavi, Români și Sârbi din Țara Ungurească fără împotrivire (o) au cuprins, ba dela Consistorul neunit din Timișoara ni-se trimit requisiziți (adrese) în limba unguerească” 1). (Urmează).

1) În scrisoarea sa din 8 Aprilie 1848 (27 Martie c. v.) către St. Moldovan, Lemeni amintește din nou acest lucru, și adaugă: »Ce noi nu probăm».

Noutăți politice din țară și străinătate

I. D. Maniu prezintă demisia guvernului — D. Vaida însărcinat cu formarea noului guvern — D. Titulescu se lasă pețit — Intre d. Titulescu și d. Tilea — Lista noului guvern — Discursul M. S. Regelui și al dlui Vaida — D. Maniu despre cele întâmplate

II. Luptele între Chinezii și Japonezii continuă — Spre o nouă încercare în America de Miazăzi — Schimbare de guvern în Grecia — Ungaria se înarmează

D. Maniu prezintă demisia guvernului.

Întâmplarea sau răutatea omenească a făcut ca d. Ion Mihalache, ministrul de interne, chiar de ziua numelui său să fie nevoit să-și prezinte demisia, iar d. Iuliu Maniu, președintele consiliului de miniștri, pe când împlinea vârsta de 60 de ani, să trebuiască să înainteze M. S. Regelui, demisia guvernului pe care-l prezida.

Criza de guvern, care s'a deslănțuit la Bobotează, a fost destul de lungă și cu destule peripecții.

Lumea se aștepta la orice surpriză (lucru neașteptat). Ziarele dela București vorbeau nu numai de schimbare de guvern, ci și de schimbare de regim, adeca de venirea la cârma țării a altui sau altor partide politice.

Marti, în 10 Ianuarie, când scriam darea noastră de seamă despre criza politică, d. Maniu încă nu demisionase. Lumea însă se aștepta la demisie și se vorbea și scria despre un guvern Titulescu, guvern Duca și alte combinații. Noi însă nu ne-am lăsat ademeniți de cele scrise pe atunci de gazetele dela București, nici n'am tăcut ca gazetele guvernului (Patria și Dreptatea), ci spuneam: »Socotim că dacă se va retrage guvernul Maniu, se va forma un nou guvern Vaida».

O spuneam aceasta, întemeiați pe tăria partidului național-țărănesc, dovedită și în alegerile din urmă; întemeiați apoi pe slăbiciunea și neunirea opoziției, și în urmă pe împrejurarea că socoteam că atât M. S. Regele cât și d. Maniu vor ținea să dea o satisfacție Omului, care supărat de d. Titulescu se retrăsese la Cluj.

Și iată, că cele ce s'au petrecut după aceea, au dovedit că socoteala noastră n'a fost greșită.

Dar să vedem cum s'au desfășurat lucrurile până s'a ajuns la noul guvern Vaida de astăzi.

Marti și miercuri (în 10 și 11 Ianuarie) dl Titulescu, sosit la București dela Sinaia, a încercat să împiedece demisia guvernului Maniu. Dnii Maniu și Mihalache însă au rămas la punctul de vedere al Domniilor lor, cerând delăturarea celor doi funcționari superiori (Marinescu și Dumitrescu) nedisciplinați și răzvrățiți împotriva superiorului lor.

Miercuri a venit dela Sinaia la București și M. S. Regele.

Joi, în 12 Ianuarie, d. Maniu a prezentat demisia guvernului, recomandând

tot odată un nou guvern național-țărănesc. La fel au propus și d. Ciceo Pop, președintele camerei și d. Costăchescu, președintele senatului, cari fuseseră chemați în audiență, iar d. Titulescu a propus dreptul un guvern Vaida.

M. S. Regele a și invitat telegrafic pe d. Vaida, care se afla la Cluj, să vină în Capitală.

D. Vaida însărcinat cu formarea noului guvern.

Vineri dimineața d. Vaida a sosit la București și s'a pus în conțelegere cu d. Maniu. Intr'amiazi Dsa a fost primit în audiență de M. S. Regele, care i-a încredințat sarcina de a forma guvernul.

D. Vaida a cerut răgaz să se poată pune în legătură cu prietenii Dsale politici.

Ziua de vineri și sâmbătă (13 și 14 Ianuarie) a trecut în consfătuiri cu frunzașii partidului național-țărănesc. Biroul partidului a dat voie liberă dlui Vaida să-și alcătuiască guvernul. Dorința biroului a fost însă ca guvernul Vaida să nu se deosebească mult de guvernul Maniu și mai ales să se încerce rămânerea dlui Titulescu la ministerul de externe și în noul guvern.

D. Titulescu se lasă pețit.

În urma îndrumărilor biroului partidului național-țărănesc d. Vaida, trecând peste neînțelegerea avută cu d. Titulescu, i-a făcut vizita și i-a oferit ministerul de externe.

Ziarele spuneau că d. Titulescu fiind superstițios, adeca condus de credințe deșerte, fiind zi de vineri și pe deasupra 13 a luni, n'a voit să iee o hotărîre, ci a cerut răgaz până Sâmbătă.

Intre d. Titulescu și d. Tilea.

Sâmbătă s'a aflat, că adeca d. Titulescu n'ar voi să intre în guvern din pricina dlui V. V. Tilea, cu care Dsa era certat și pe care d. Vaida voia să-l iee subsecretar de stat pe lângă Dsa — la președenție.

Ca din cauza acestui lucru de nimic să nu se amâne prea mult alcătuirea listei ministeriale, ori chiar să se zădărnicească formarea noului guvern, M. S. Regele s'a pus să-i împace.

A trimis pe d. Puiu Dumitrescu, — secretarul particular al M. S., — la d. Tilea, stătuindu-l să meargă la d. Titulescu să se împace.

D. Tilea, a și făcut o vizită la d. Titulescu, lămurindu-se și împacăndu-se.

Astfel delăturându-se și ultimile pie-

deci, d. Vaida, care într-o timp a trebuit să sufere — am zice în glumă: durerile nașterii — din cauza unor pietri la rinichi pe cari a trebuit să le dea afară, — sâmbătă la miezul nopții s'a putut prezenta la Palat cu noii miniștri, pentru depunerea jurământului.

Lista noului guvern.

D. Vaida Voevod: Președintele Consiliului;
D. G. G. Mironescu: vice-președinte și ministru de Interne;
D. N. Titulescu: Afacerile străine (externe);
D. Virgil Madgearu: Finanțe;
D. Mihai Popovici: Justiție;
D. I. Lugoșanu: Industrie;
D. Ed. Mirto: Comunicații;

Discursul M. S. Regelui și al dlui Vaida

Depunerea jurământului de către membrii noului guvern s'a făcut Sâmbătă noaptea la ora 12 și jum. Indată după depunerea jurământului Suveranul a ținut următorul discurs:

Domnule Președinte, Domnilor Miniștri,

In aceste zile, în cari se cere din partea unui guvern o muncă îndârjită, sunt mulțumit de a putea saluta astăzi guvernul reconstituit.

Aveți în fața Domniilor Voastre, — o știți cu toții cum o știu și Eu, — timpuri grele și muncă grea. Opera pe care o aveți în față este o operă care, pe lângă măsurile cerute de evenimentele zilnice, cuprinde și o parte de permanență și de solidă reșezare a statului nostru.

Convingerea Mea este că veți munci cu toții cu același răvnă cum s'a muncit și până acum. Și Eu pot să vă asigur că din partea Mea veți găsi tot aceeași bunăvoință și aceeași colaborare.

Deci, vă rog să pășiți cu toții la această muncă cu inima plină de încredere și să nu pregetați nici o clipă la munca care trebuie depusă pentru binele Țării.

A răspuns d. prim-ministru Dr. Al. Vaida-Voevod:

Majestate,

Dați-mi vot ca în numele tuturor membrilor acestui guvern să dau expresiune mulțumitelor pentru înalta încredere cu care ați binevoit să ne distingeți.

Ne dăm cu toții seama de greutatea timpului. Dar, pe când în vremuri normale, liniștile, deținerea unui înalt post, în comparație cu munca prestată, adeseori nu era mai mult decât o sinecură, în timpurile de astăzi, sarcinile grele cari incumbă unui ministru impun satisfacerea, ceas cu ceas, fără preget, a unor datorii imense.

Suntem conștienți că numai îndeplinind așteptările pe cari Majestatea Voastră și Țara le pun în activitatea noastră, ne va fi dat să contribuim la propășirea Țării noastre.

Rog pe Majestatea Voastră ca după cum în trecut a distins cu înalta Sa încredere guvernele alcătuite din sinul partidului național-tărănesc, să binevoiască a ne onora cu toată încrederea ca să putem satisface pe deplin datoria noastră de a servi cu tot devotamentul Coroana și Țara.

Să trăiți, Majestate!

Intreaga solemnitate a durat până la ora 1, când membrii guvernului au început să părăsească palatul.

Precum se vede, guvernul Vaida e aproape în întregime guvernul Maniu, fără

D. D. R. Ioanțescu: Muncă.
D. D. Gusti: Instrucție;
D. General Samsonovici: Armata;
D. Voicu Nițescu: Agricultură și Domenii.

Fără portofolii:

D. Em. Hațieganu: Ministrul Ardealului;
D. Pan. Halippa: Ministrul Basarabiei;
D. T. Sauciuc-Săveanu: Ministrul Bucovinei.

Subsecretari de stat:

D. V. V. Tilea la Președinție;
D. Armand Calinescu și *I. C. Pop* la Interne;
D. M. Ghelmegeanu și *A. Crihan* la Agricultură;
D. Petre Andrei la Instrucție;
D. R. Irimescu la subsecretariatul Aerului;
D. M. Șerban la subsecretariatul Minorităților;
D. Savel Rădulescu la Externe.

dnii Maniu și Mihalache. Om nou e d. Hațieganu în locul dlui Ghiță Crișan și 2 subsecretari de stat: dnii Tilea și M. Șerban.

D. Maniu despre cele întâmplătoare

Francezul are o zicală: »Și nenorocirea folosește la ceva«. — Dacă nu aveam schimbare de guvern, nu aveam împăcarea Vaida-Titulescu.

De aceea d. Maniu, care s'a ostenit pentru această împăcare, a putut să spună în discursul D-sale ținut Duminecă în fața comitetului central executiv al partidului național-tărănesc, că »ziua de azi (a formării guvernului Vaida) o socotesc o zi de biruință a solidarității partidului nostru și mulțumim dlui Ion Mihalache că prin atitudinea (ținuta) sa plină de demnitate, ne-a dat prilej să o avem«.

Ai crede că soartea, sau o mână măiastră a întocmit în așa fel lucrurile încât, cine, prin ce-a păcătuit, prin aceea a și ispășit.

Un lucru însă ne îmbucură, că oamenii politici, în vederea binelui obștesc au lăsat la o parte supărările lor personale, și dându-și mână frățescă, au ferit țara de frământări și cheltueli, cari nu sunt pentru zilele grele de astăzi.

*

Luptele între Japonezi și Chinezii continuă.

Am fost amintit în numărul trecut al gazetei noastre, că Japonezii și-au pus în gând să cuprindă noi provincii dela China. Războiul început la anul nou, bântue mai departe. Japonezii au cuprins provincia Jehol și au pus stăpânire pe mai multe porți din uriașul zid chinezesc (lung de 2450 Km.) cu care Chinezii, cu câteva sute de ani înainte de Hristos, și-au fost împrejmuit o parte din țara lor, pentru a o feri de atacurile Mongolilor.

Acum, telegramele vestesc cumcă mareșalul chinez Ciang-Kai-Sak ar fi început cu 30 de divizi contraofensiva pentru recucerirea orașului Shanghaiwan. El a dat o ordonanță în care spune, că »trupele să fie gata de luptă și să aștepte ordinul de zi pentru a începe războiul contra Japoniei«.

Vom vedea ce ispravă va putea face.

Spre o nouă încăerare în America de Sud.

Nu numai în Asia, dar și în America țările au poftă să se războiască

între ele. Am fost scris despre războiul dintre Bolivia și Paraguay.

Acum sunt pe cale de a se încăera alte două state din America de Sud: Columbia cu Peru.

Cauza acestor încăerări stă în faptul, că republicele din America de Miazăzi, atunci când au scăpat de sub stăpânirea Spaniolilor și a Portughezilor și s'au făcut independente, nu și-au bătut capul să și croiască limpede granițele în toate părțile.

Erau unele locuri acoperite de păduri străvechi, pe unde nu era țipenie de om, nici nu pătrunseser piciorul ori săcurea omenească; altele, pe unde erau numai ierburi înalte, pe cari nici când nu le-a atins coasa, ci pășteau în ele numai animale sălbatice.

La aceste locuri, atunci când s'au croit granițele republicelor din America de Miazăzi, nimeni nu a lăcomit.

Atunci ele au rămas așa zicând fără stăpân. Iar acum, înmulțindu-se oamenii, se pomenesc cu mai mulți stăpâni deodată, mai ales că unele din aceste locuri pustii, s'a dovedit că au mari bogății subpământene (petrol, metale).

Așa stând lucrurile și neputându-se înțelege pe cale pașnică, vrea să și caute fiecare dreptul prin puterea armelor.

Iar Liga Națiunilor stă ca și cloșca cu pui de rață, careia puii i-au intrat în apă, iar ea tot îi cheamă croncănind de pe țârm, dar rățucile nu iasă decât când s'au saturat de scaldă, fiindcă știu că mama lor vitregă, care le-a clocit, nu e în stare să le silească să iasă, neputând intra în apă după ele.

Așa și Liga Națiunilor, tot trimite la îndemnuri de pace și în Asia și în America, dar ispravă multă nu face, fiindcă nu are o armată a ei, cu care să intre în luptă împotriva celui care a atacat pe nedreptul.

Puterea ei, cel puțin până acum, e ca puterea puștii cu gloanțe oarbe. — Poate însă să ajungă, — dacă se va primi planul francez, — ca să fie o pușcă cu gloanțe aspre, atunci când își va avea armata ei internațională. Atunci, va putea să-i pună mâna în ceafă celui care nu-i ascultă cuvântul.

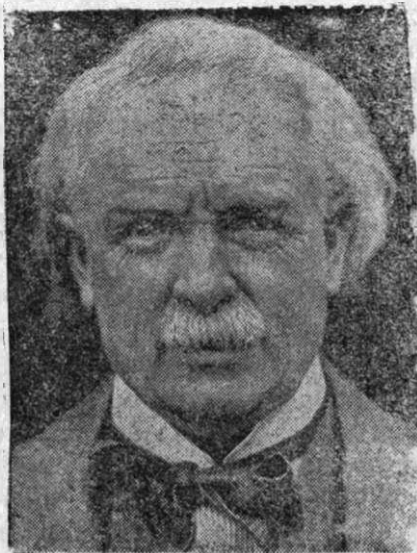
Dar până atunci, cei cari au poftă de bătaie, se bat ca orbi, până ce se satură ei de măgan.

Schimbare de guvern în Grecia.

În Grecia, înainte de aceasta cu vrăo două-trei luni, în urma alegerilor ce s'au făcut, bătrânul cretan Venizelos s'a retras din fruntea guvernului, recomandând președintelui republicii, dlui Zaimis, pe șeful partidului regalist, Cialdaris. Acesta, după ce a declarat că se lapadă de gândul de a mai face Grecia regat și că ține și el la noua republică, a și fost încredințat cu formarea guvernului.

Dar, abia după o cârmuire de două luni, e silit să se retragă, fiind trântit de votul camerei deputaților. Motivul e, de o parte dorința poporului grec de a înceta plata datorii față de străinătate, până ce va mai trece criza, iar de altă parte teama partidului lui Venizelos și a celorlalte partide din o-

Lloyd George

În ziua de 17 Ianuarie marele politician englez Lloyd George a împlinit 70 de ani de viață. Îi dăm și noi fotografia cu prilejul acesta.

poziție, ca Cialdaris să nu proclame o dictatură militară, cu care să încerce o lovitură contra republicii.

Acum e vorba de alcătuirea unui guvern de concentrare, în care să între toate partidele politice. Incercarea o face d. Cafandaris.

Ungurii se înarmează.

Vecinii noștri dela Budapesta nu se astâmpără. Ei jertfesc bani grei, ca să plătească ziare streine (ca cele englezești ale lui Rothermere), în cari să poată ponegri pe Români, Sârbi și Ochi și să ceară reîntregirea Ungariei. Incercă să facă înțelesuri tainice pentru izbândirea dorințelor lor. Așa, de curând, o gazetă franțuzească (La Lumière = Lumina) dă în vileag o înțelegere făcută între Ungaria și Italia, îndreptată contra Jugoslaviei. După această înțelegere, la 15 August 1933, Ungurii, la Alba Regală (Székesfehérvár, vechea lor capitală) au să proclame de rege pe arhiducele Otto, fiul regelui Carol și al Zitei, care până atunci va trebui să iee în căsătorie pe prințesa Maria, a patra fiică a regelui Italiei.

Italia ar urma să cuprindă dela Jugoslavia Dalmația, iar Ungaria Slavonia.

Firește că acest lucru nu s'ar putea face decât prin războiu.

Pentru a putea face războiu, Ungaria are lipsă de arme. Acestea încercă să și le aducă din Italia, peste Austria.

De curând s'a și descoperit că, între 20 și 31 Decembrie 1932, s'au transportat peste Austria, la granița Ungariei, 50 000 puști și 200 mitraliere. Aceste arme au fost trimise din Italia, la o fabrică de cartușe din Austria (la Hirtenberg), pe motivul că ar avea lipsă de reparație (când colo ele erau nouă nouțe), iar de aici au fost încărcate în camioane și duse la granița Ungariei.

Socialiștii din Austria au desvilit această apucătură, pentru a lovi în dușmanii lor, în fasciștii austrieci (Heimwehr), cari dădeau mână de ajutor fasciștilor italieni, pentru a înarma astfel pe Unguri.

Cunoscând lucrurile acestea, Franța, România, Jugoslavia și Cehoslovacia, au protestat la guvernul din Viena

împotriva transportului de arme, destinate să înarmeze Ungaria, călcând astfel tratatele de pace.

Invățătura pentru noi Români este, să fim cu ochii în patru, să ținem minte, și să avem o armată puternică, stând cu arma la picior, gata ori când pentru apărarea granițelor țării noastre, cari acum sunt și granițele neamului nostru.

Atunci apoi las' să strige Ungurii cât îi va lua gura, și să lipească pe toate gardurile vorbele lor: *nem, nem, soha*, fiindcă ceace vreau ei să spună prin aceste trei cuvinte, n'are să se împlinească *nictodată*.

Dr. Coriolan Suclu

Crăciun în Bulgaria

Nici un popor nu e mai săngeros ca Bulgarul. Bulgarul rezolvă orice chestiune cu cuțitul. Când cete de bulgari vin pe la noi și nimeresc în sate cu mai puțin Români ei, nu intră în casa omului, să fure pe ce pot pune mâna și să se ducă în treabă-și. Eiucid oamenii, femei, copii; dau foc satului și între flăcări și sânge, beau și chiue.

Nu este nuntă bulgărească unde să nu moară un om doi. La restaurante (hoteluri) bulgărești, farfuriile sunt legate de masă cu lanțuri.

Și apoi că trec în fiecare an granița bande întregi și ard și pradă satele noastre, nu e mare lucru pe lângă ce fac la ei în țară. În parlament nu se bat ca ai noștri cu palmele, ci pușcă ca la război și să te ferească Dumnezeu să faci opoziție. Acolo toată lumea e cu un guvern și când răstoarnă un minister, adesea împușcă pe șef.

O astfel de întâmplare a avut loc în Sofia, capitala Bulgariei, chiar sub ferestrele palatului regal. Iată cum s'au petrecut lucrurile: Sgur, mai întâi a căzut un guvern. Regele a chemat pe șefii de partide să-i întrebe, cum să facă; așa cum fac toți regii, în astfel de împrejurări. În vremea cât regele sta de vorbă cu șefii, s'au adunat în piață două grupe politice deosebite, cum ar fi la noi liberalii și cu cei ai lui Lupu. Și firește, cele două grupe, au început întâi să se injure, după cum îi obiceiul între cei cari fac politică. Grupa Protogheroff, așa era numele uneia din cele două grupe, voia să-i tragă o bătaie, ori și mai rău, lui Eftimoff, directorul unei gazete, care-i injura în ch p și formé. Deodată celor două grupe li-sa părut că vorbele nu-s deajuns ca să-i poată convinge pe ceilalți și atunci au scos armele. Și trage-i nene, ca la bătălie.

Fără ca să țină socoteală că e plină piața de lume, au început ambele tabere o adevărată luptă.

Dupăce s'au omorât câțiva dintre ei precum și un jandarm și alți câțiva oameni nevinovați cari se amestecară să-i despartă, cele două s'au retras blagoslovindu-se și făgăduindu-și călduros o altă întâlnire, unde să se poată răfui mai în voie.

Așa se petrece de Crăciun în Bulgaria și ne mai plângem noi!

Mașini agricole cu preț de jumătate

Intr'un sfat al miniștrilor, ținut încă înainte de Crăciun, s'a hotărît, ca mașinile agricole cumpărate de Ministerul Agriculturii în anul 1929 și rămase nevândute, să se dea Camerelor de agricultură județene cu prețul de jumătate. Camerele de agricultură le vor vinde sătenilor.

Frânturi din viață

Să nu răpim copiilor bucuriile nevinovate!

Era seară. Și era ajunul Crăciunului. Lumea de pretutindeni se refăcea sufletește, spre a întâmpina cum se cuvine pe blândul copil, coborât din înălțimile lui necuprinse. În satele noastre copii cu fețele îmbujorate colindau din poartă în poartă, propovăduind cu graiul lor neprihănit, marea minune din Vitleem. Sufletul lor era numai freamăt de bucurie, în cuvântul lor se găsea fiorul celei mai desdovârșite și neprecupețite iubiri.

Ne închipuim stăpână peste tot, lumina dumnezeieștii bucurii. Și totuși se găsește o casă în care pare a se fi sădăsluit întunerecul, o lampă ce atârână deasupra mesei își tremură par'că sadarnic lumina prin colțurile camerei... Un copil descult și numai în cămașă, cu capul ascuns în poala mamei lui, sughiță cu puternice soacniri ale corpului. Sughițul este întrerupt doar de câte un oftat prelung și de câte-o revărsare de plâns tumultuoasă și desndăjdănită.

Mama lui îl mângâie cu bunătate, îi șterge lacrimile și-l sărută duioasă pe frunte. Dar nu reușește să-l liniștească.

"Vreau să..ă mă.. duc... și io la colindat"....

O privire încrunțată se îndreaptă spre el și o voce aspră îi smulge un nou val de soacnete, urmat de un torent de lacrimi. Tatăl era neînduplecat. Străin de sufletul curat al copilului, i-a strivit bucuria printrista-i neînțelegere. Iar Cel care a spus: „Lăsați copii să vină la mine”, a fost lipsit de osanalele unui glas plâpând și neîntinat.

Nacu.

SĂRBĂTORIREA I. P. S. SALE MITROPOLITULUI VASILE. În ziua de 13 Ianuarie Escelența Sa bunul nostru Mitropolit Vasile a împlinit vârsta de 60 ani. Din acest prilej Marele Păstor a primit felicitări foarte călduroase dela Fericitul Părinte dela Roma, dela Maiestatea Sa Regele Carol II, dela Nunțiul Apostolic din București, dela Preasfințitul Arhiepiscop al Provinciei mitropolitane, precum și dela numeroșii fii sufletești și admiratori. Blajul și-a exprimat doririle sale de bine cu ocazia anului nou, prin graiul Rev. D. Iacob Popa prepozit capitular. Altă sărbătoare la Blaj nu s'a făcut, căci I. P. Sfințitul nu cunoaște decât munca fără preget și modestia creștinească. Ne permitem totuși și noi, pe această cale, a aduce Bunului Părinte doririle noastre de bine, spre mărirea Sf. Bisericii și a neamului!

O mână de om într'un pachet. Doi copii, jucându-se pe malul Someșului, au aflat un pachet. Desfăcându-l, care nu le-a fost mizeria, aflând înăuntru o mână de om.

Cinstea sfințel Terezia de pruncu Isus se lățește tot mai mult printre creștini. În cei cincisprezece ani din urmă au cercetat biserica sfințel Tereza din Lisieux (oraș în Franța) nu mai puțin de 30 cardinali, 100 de episcopi și

arhiepiscopi. In anul 1932 s'au făcut cu totul 64 de peregrinaje la Lisieux, iar biografia (istoria vieții) sfintei Tereza este răspândită în 34 limbi. Biografia franceză a acestei sfinte a trecut până acuma în 3 milioane de exemplare. Aceasta biografie a tradus-o la noi pe românește p. canonic Dr. Ioan Coltor.

Turcii schimbă numele lui Dumnezeu. Până acum Dumnezeul Turcilor se numea Allah. Toată lumea, de o mie de ani încoace știa, că ei se închină lui Allah și nu l-ar fi schimbat pentru nimic în lume. Iată însă că vine guvernul turcesc de acum și îl botează pe Dumnezeul lor altfel, anume Tanrı. Se dă o poruncă la toți preoții din Turcia că Dumnezeu și-a schimbat numele și că cine îl va mai pomeni sub numele vechiu de Allah va fi închis.

Copil omorât de o pisică. Dintr'un nimic se pot întâmpla lucruri mari. Astfel în Franța, un om sărac avea o fetiță de câteva luni. Odată, fetița fiind culcată în leagăn, s'a urcat pe ea o pisică mare. Pisica s'a culcat pe gura fetiței și a înăbușit-o. Când a observat mama, fetița era moartă. E bine ca cei care au copii mici, să nu lese pisicile să se culce în leagăn.

Slugi care își iubesc stăpânii. Nu prea sunt azi, dar pe cei care sunt în bine să-i arătăm cu degetul, ca pilde de omenie. Astfel în Austria era un funcționar bătrân la o bancă. El avea o servitoare bătrână care-l îngrijea. Dela un timp banca, la care lucra funcționarul, s'a prăpădit și omul a rămas fără plată. A trăit multă vreme din vânzarea mobilelor, îngrijit de servitoarea credincioasă. Intre timp, ea a fost chemată la niște neamuri bogate, dar n'a vrut să-și părăsească stăpânul, acum când nu mai avea cu ce s'o plătească. Ba a început chiar să lucreze ca să câștige și să-l poată ajuta. Ce bine ar fi dacă toate slugile ar fi astfel!

Omor la nuntă. În comuna Covasna, județul Iași era un flăcău, anume Chiruța, care iubea pe fata Mariei Onofrei. Tânărul a cerut o în căsătorie, dar tatăl i-a amănat cu vorba, cerându-i mereu bani împrumut. Flăcăul, harnic și cinstit, i-a dat. Iată însă că Onofrei își mărită pe neașteptate fata cu un alt flăcău, dela care Onofrei iar scosese bani, pentru băut, firește. La nuntă Chiruța i-a cerut banii împrumutați. Onofrei a început cearta. Deodată mireasa văzând, lipsa lui Chiruța și bănuind ceva, a început să-l caute, într'o odă a văzut sânge și cufărul întredeschis. L-a deschis și a găsit înăuntru pe Chiruța, mort. Tatăl ei fugise, dar jandarmii au pus mâna pe el.

Copil cu cap de broască. În comuna Cărbunești, județul Gorj, femeia Elisabeta Ioan a născut un copil cu cap de broască. Copilul are ochii în tâmpile și gura ca la broaște, iar trupul e de om.

S'a prăpădit de frica diavolului. Locuitorului Stanoveci din Serbia i-s'a arătat într'o seară o stafie, în forma unui om fără cap, care își ținea craniul în mână și lătra ca un câine. Omul înspăimântat, mai ales că și consătenii lui îl batjocoreau, a cerut părintelui să-i sfințească locuința. Părintele i-a sfioșit casa, dar fantoma s'a arătat din nou. Atunci omul, năcăjit, a cerut ajutorul jandarmilor. Aceștia au venit, dar când au văzut stafia, au aruncat armele și au luat-o la fugă. Destul că bietului om i-au murit de frică copiii și nevasta. Iar el și-a dat foc casei și s'a aruncat în foc. Poate o fi fost vr'un blestem pe casa omului; ori poate vr'un răufăcător a vrut să-l chinuiască numai.

Au încercat s'o omoare ca să-l iee banii. Bag sama, cu cât mergi mai spre răsărit cu atâta sunt mai multe rele și răufăcători. Astfel la Constanța, cel mai de răsărit oraș românesc, relele se țin lanț. Niște bandiți au intrat la o prăvălie în care se vinde tutun. Cum era seară, unul a stins lampa, iar ceilalți au încercat s'o strângă de gât pe vânzătoare. Femeia însă era voinică, i-a pleznit pe unul cu pumnul în barbă de n'a mai zis nici cărc și trecând printre cei doi a ieșit în stradă, unde a început să strige. A venit poliția dar hoșii au luat-o la sănătoasa!

Zăpadă de 10 metri. E de neînchipuit și cu toate acestea lucrul s'a întâmplat. Și încă la noi, în România. La Râmnicul-Sărat, în vreme ce mulți locuitori săteni din județ erau la votare în oraș, a început un viscol pustitor. Frigul s'a făcut neînchipuit de mare. Zăpada și vântul își luau vederile și oamenii care se întorceau la sate, au rătăcit drumul și s'au înzăpezit. Peste treizeci de oameni au murit îngropați în zăpadă, care pe unele locuri a ajuns la zece metri înălțime, iar unde era normal, era de trei metri.

Muzeul spiriților. Muzeu se numește o casa unde se depun spre păstrare diferite obiecte vechi și de valoare. În unele se depun lucruri istorice, în altele oase de animale care nu mai trăesc, cârți, ori alte lucruri. Iată însă ca la Budapesta, Ungurii, deștepti cum sunt ei din fire, au făcut un muzeu unde au adunat obiecte pe care, zic ei, li le-au dat spiritele morților. Astfel au adus o cruce mare, neagră care cruce ar fi fost, zic ei, dată lor de spirit unguresc. Se mai află în muzeu vre-o patru cepe, date de profetul Isaia. Mai bine s'ar ruga lui Dumnezeu, Ungurii, să le de puțină minte, că nu le-ar strica săracii.

Unde duce beția. Mai mulți tineri dintr'o comună de lângă Câmpina, întorcându-se seara beți dela cârciumă, s'au întâlnit cu jandarmii. Cum tinerii cântau, jandarmii le-au recomandat să tacă. Tinerii nu s'au supus, ba unul a scos un revolver, încercând să tragă. Jandarmul însă i-a luat o înaintea și pușcând arma la ochi, a împușcat pe acel tânăr. Fiecare găsește ce caută.

S'a omorât pentru că a mințit. Un pescar din Cehoslovacia, întorcându-se dela pescuit, unde fusese singur, a început să spună prietenilor săi tot felul de broaște. Ba că a văzut un pește cu două capete, ba un balaur, ori o ștucă cu dinți de aur și așa mai departe. Prietenii i-au ascultat, au râs și-au ochit unii altora. De, ca oamenii. Destul că pescarul, după aceste minciuni, nu s'a simțit bine; îi muștra conștiința pentru fapta urâtă a minciunii. Și neputând suferi, s'a omorât. Câți ar trebui să se prăpădească la noi, dacă ar fi vorba de minciuni? N'am mai avea nici un politician în țară.

† Ioan Pop paroh și protopop român unit, asesor consistorial, decorat cu răsplata muncii cl. I., după grele suferințe suportate cu răbdare creștinească, și-a dat nobilul său suflet în mâinile Creatorului, în ziua de 12 Ianuarie ora 5 d. a. anul al 85-lea al vieții, al 59-lea an al preoției și al 12-lea an al văduviei, împărțit fiind cu sfintele taine ale muribunzilor. Rămășițele pământești au fost așezate spre vecinică odihnă în cavoul familiar din curtea bisericii române unite din Hunedoara, la 14 Ianuarie ora 3 d. m.

Citiți „UNIREA POPORULUI”

Miere de leac

Aproape nu-i săptămână în care să nu vină cineva la mine și să nu ceară puțină „miere de leac”. Și îi dau foarte bucuros, știind că o cere pentru vindecarea vreunei boale.

Intr'adevăr, nici nu este leac care să vindece atâtea boale, ca și mierea de albine. Doctorii încă spun, că mierea lecuște multe boale.

Olele mai multe leacuri sunt făcute din flori. Mierea o scot albinele tot din flori. De aceea se zice, că mieraa de albine este un leac natural.

Boalele, cari se pot vindeca cu miere de albine sunt: opărelile cu apă fierbinte, bolile de gură și gât, tusa magărească și bolile de stomac.

La opărerile cu apă, fierbinte, e bine să se fiarbă mai întâiu un litru de ceai de romonițe, în care se pun două linguri de miere de albine, și o lingură de sare, foarte curată. Se amesteca bine, până mierea și sarea se topesc. Se moaie în acest amestec vată curată și se pune pe partea opărită, legându-se cu o cârpă. Dacă rana e mai adâncă se poate lega și de două ori pe zi.

Bolile de gură și de gât se vindecă ușor cu miere de albine în chipul următor: Se fierbe un litru de ceai de romoniță mai slab. Se pune în el patru

Bombe în Spania

Decând și-au alungat regele, Spaniolii nu mai au liniște în țara lor. Toate merg anapoda, toate se răstoarnă, toate se dau peste cap. Nu este zi în care să nu se descopere noi depozite de dinamită și nu este zi, în care să nu se facă noi atentate. Chipul de mai sus ne arată un astfel de depozit de bombe, descoperit decurând în orașul Valencia.

linguri de miere de albine și se stoarce zeama dintr'o jumătate de lămâie. Cu acest ceai se spală gura și gâtul, se face gargară, mai demultei pe zi până bolnavul se vindecă.

Rănilor din gură și din gât încă se vindecă, mâncând miere de albine, care grăbește vindecarea rănilor și nu îngăduie să se facă crepături nici copturi rele.

Copiii cari au tusă măgărească se pot vindeca ușor dându-le miere de albine în care am pus puțină pucioasă. Mierea se amestecă bine cu pucioasa și se dă copilului să mănânce câte 3—4 lingurițe pe zi. E bine să se dea copilului și ceai de tărâțe de grâu îndulcit cu miere de albine.

Cu miere de albine se pot vindeca și multe boale de stomac. Se cere însă să se țină o anumită rânduială la leuire. Anume să se ia totdeauna numai dimineața și seara, cu vre-o două ceasuri și jumătate înainte de mâncare și să nu se ia mai mult de o lingură, ori cel mult două.

Multe boale de ale animalelor încă se pot vindeca cu miere de albine, cum sunt: boala de gură și de picioare, răni și crăpături în unghiile animalelor, răni făcute de ham, ori răni făcute de păduchi.

Când animalele suferă de boală de gură, se fierbe apă într'o căldare, punându-se la fiecare litru de apă câte patru linguri de miere de albine și puțină piatră acra. După ce s'a răcit apa, se moaie în ea o cârpă, cu care se unge gura animalului. Toate rănilor din gură animalului se vindecă.

Crăpăturile și rănilor în unghiile animalelor asemenea se pot vindeca cu miere, în care s'a pus puțină pucioasă. Mierea și pucioasa se amestecă bine într'un pahar, apoi se unge rana. Înainte de ungere rana trebuie spălată bine.

Animalele cari au răni pricinuite de păduchi sau de ham, se vindecă ungându-se rana cu miere de albine mestecată cu rachiu tare. Înainte de ungere și aici e bine să se spele rana cu apă în care s'au fiert frunză de plin și săpun de haine.

Sunt multe boale, cari se pot leui cu miere de leac. Și leuirea e foarte lesnicioasă. De aceea fiecare om să aibă la casă miere de albine. Un stup, ori doi nu e greu de ținut. Nu cere muncă multă și nici cheltuială și ai miere decâteori îți trebuie.

Ion Popu-Câmpeanu

Fel de fel

Câini sălbatici

În pădurile din Africa de miază-zi sunt foarte mulți câini sălbatici. Se crede, că acești câini sunt urmașii câinilor rămași fără stăpân, atunci când căutătorii de aur au părăsit acelea ținuturi.

O casă din gazete

Un locuitor din America și-a făcut o casă numai din hârtie de gazete. Gazetele au fost lipite unele de altele și strânse tare, apoi au fost tăiate în bucăți ca și cărămidele. Din astfel de cărămizi au fost zidăi pereții, cari

au fost unși pe dinafară cu lac, ca să nu-ștrice umezeala. Sunt trei ani, decând americanul locuiește în aceasta casă și e destul de bună și călduroasă.

Cojile de mere și pere

Când se curăță merele, perele și gutuile e bine ca acestea coji să se pună la uscat. Din ele să poate pregăti un ceai foarte bun în contra bolilor de răunchi, fiindcă, înmulțese udul. Acest ceai e mai bun și decât vinul de mere, fiindcă nu acrește stomacul.

Nu e bine să fie omul prea lacom

În sărbătorile Crăciunului, un cetățean din București, anume Ioan Drăgan, a cam lăcomit la mâncare. Dar a pățit-o rău. Mâncând la o mâncare 83 de găluște, i-s'a făcut rău și nu se știe dacă va mai putea scăpa cu viață. De aceea nimeni să nu fie prea lacom la mâncare, căci nu poate să știe ce pățește.

Corurile din Banat

În Banat sunt celea mai multe coruri și famfare. În fiecare sat este câte un cor format și condus de săteni. Acestea coruri și famfare au făcut o asociație, numită „Asociația corurilor și famfarelor române din Banat”. Din această asociație fac parte 186 de coruri și 60 de famfare, cari toate au peste zece mii de membrii.

Schimbarea timbrelor

Timbrele fiscale de 20, 50 și 100 lei nu mai umblă dela 1 Ianuarie 1933, de aceea trebuie schimbate. Schimbarea lor se poate face până la 1 Martie 1933. Timbrele fiscale dela 1—11 lei mai umblă până la 1 Iunie 1933. Timbrele de aviație vechi nu mai umblă dela 1 Ianuarie 1933. Cine are astfel de timbre trebuie să le schimbe negreșit.

Pânea în Rusia

În Rusia, oamenii mănâncă pâne foarte rea. Bucățile de pâne rusească nu se pot muia și au o culoare verde-cenușie închisă și gust neplăcut, care dă în amar. Afară de aceea cuprinde mult nisip și scărșnește în dinți. Pâne de aceasta nu se da nici în timpul războiului. Și apoi să nu credem că în Rusia e mai rău ca în Iad?

Ce mai fac Mexicanii

Cele mai nouă prigoane împotriva bisericii

Mexicanii sunt un popor de miazăzi, având un sânge foarte fierbinte; nu e de mirare, că s'au pus pe prigoană cu o fierbințeală aproape de turbare. Au adus de curând o nouă lege a cultelor care: 1., desființează de-a dreptul, ordinea ierarhică a bisericii, adică nu mai admite episcopi, canonici, protopopi și preoți 2., dă peste hotare mai mulți episcopi și călugări, 3., împiedecă împlinirea datorităților preoțești reducând numărul preoților la foarte puțini, 4., le detrage preoților congrua (teafa dela stat), 5., desființează diocazele și protopopiatele, 6., pe preoți îi dă pradă prefectilor și primarilor.

În comuna Tia Juana singura biserică au prefăcut-o în oficiu postal, cu toată că este nouă și a fost zidită de către credincioși, la îndemnul surorii președintelui de astăzi al republicii Mexico.

Fostul președinte al republicii, retrăgându-se din acest post, a spus, în vorbirea sa de adio, că ceremoniile bisericești nu sunt bune decât pentru prostirea poporului.

Un deputat mexican a făcut un proiect (plan) de lege prin care propune să se scoată cât mai neîntârziat din toate satele și orașele, preoții și să nu se admită în nici o funcție de stat funcționari catolici.

La ținutul Jalisco s'a cerut expulsarea episcopului și a vicarului general, după ce episcopul din ținutul Guadalajara fusese deja alungat. În mai multe state mexicane bisericile au fost despoiate de toate podoabele lor, rămânând numai cu pereții goi. Și toate acestea se întâmplă într'un stat zis „civilizat”!

Cărți nouă

Cartea bună

Cartea este un prieten al nostru, pe care-l putem găsi cu multă ușurință. Și de prietini simțim întotdeauna lipsă. Se cere un lucru însă: să știm cum să-l alegem. Dacă un prieten bun ne poate fi numai spre mângăiere, unul rău, fără inimă, ne poate ruina trupeză și sufletește.

La fel stă lucrul și cu cărțile. O carte rea este cea mai primejdioasă otrăvă, căci ea ne distruge trupul, ci sufletul. Murdărește și ruinează ceea ce este veșnic în noi. Și din păcate cărțile rele găsești pretutindeni. Ele au împânzit toate librăriile, toate tutungeriile și toate chioșcurile de prin gări și colțuri de stradă. Sunt din fericire însă și cărți bune, adevărate izvoare cu dulce răcoare pentru suflet. Ele ne limpezește mintea și ne înalță sufletul. Și noi numai pe acestea să ni-le luăm de prietini căci lor ne putem încrede.

Destur că cea mai minunată carte este Sfânta Scriptură, Dumnezeuiasca Biblie. În ea se găsesc cele mai înalte adevăruri, pe care nimic nu le poate cînti. Și la ea trebuie să alergăm în primul rând, fie că e tipărită în treagă, fie că e redată mai pe scurt.

Proseutare din Istoria Sacră. Este o carte tipărită la Iași de editura bisericii catolice de acolo „Presa bună”, în care se cuprind faptele din Testamentul vechiu și viața lui Isus, povestite frumos și deslușit și fiecare capitol este urmat de o „Învățătură” prin care se desprind din întâmplările sfinte ale Bibliei, îndemnuri pentru îndreptarea vieții noastre sufletești. Ele caută să deschidă zăvoarele inimii spre a pătrunde în colțul gândului bun și a încolți trainic.

Numeroase chipuri sfinte împodobesc apoi filele făcând să fie mai vii faptele ce ni-se povestesc.

Datorită prețului mic (6 Lei) poate fi cu ușurință procurată.

Almanahul „Presa Bună” este calendarul aceluiași edituri dela Iași, pe 1933. Cum e și firesc, în al căutirea lui s'a avut în vedere îndrumarea sufletului prin căile cele bune, prin învățături curate, susținute cu pildă strălucite de vieți închinare datoriei creștinești. Amintim din bucăți: *Tu es Petrus* (Tu ești Petru) poezie în care se cântă triumful Bisericii lui Hristos, cârmuită de urmașul Sf. Petru, apoi *Rosariul*, binefăcătoare rugăciuni *Acțiunea Sf. Tereza în suflete*, *Mama fericitului Do. Bosco* și altele. Nu lipsesc nici părți înveselitoare. Dă pildă poezia glumeată și usturătoare „Dela țară”. Prețul lei 15.

Almanahul revistei populare catolice „Viața” este tot un calendar al catolicismului din Moldova, tipărit la Săbăuani jud. Roman. Se vede pornit la drum din același gând curat de a presăra în sufletele noastre și îndemnuri spre o viață mai bună... Îndestulește toate cerințele unui suflet sănătos: îndrumări în viața de toate zilele, sfaturi creștinești, povestiri interesante și plăcute, întâmplări hazlii. Notăm o parte foarte bună „Cuvinte folositoare” din dreptul fiecărei luni, în care se spune ce e bine să lucreze săteanul în luna aceea. Prețul numai 12 Lei.

Dionis

Redactor: IULIU MAIOR.

Iubiți cititori!

Nu uitați să trimiteți preț abonamentului la foaie!